

THEDE PALM:

Diplomat som yrke

Några år på 60-talet kunde man här i Svensk Tidskrift läsa artiklar med rubriker som började med orden Att vara, t ex Att vara domare. De flesta var inte skrivna av professionella författare, men de innehöll beskrivningar av olika yrken med dessas glädjämnen och svårigheter. Det är knappast troligt att redaktionen vid den tiden hade kunnat förmå någon diplomat att skriva. I varje fall blev nog inte den då alltför unge Bengt Rösiö tillfrågad. Han förefaller vara annorlunda. Han hade möjligen tagit risken att råka ut för sina överordnades misshag, om han skrivit hur han såg på sitt yrke.

Bengt Rösiö: **Yrke: Diplomat**. Norstedts Förlag 1988

Enligt en svensk ordbok är en diplomat "sändebud hos främmande makt; smidig underhandlare". Den första delen av definitionen är något tveksam. Även tjänsteman vid en ambassad tillhör den diplomatiska kåren, medan chefen-ambassadören ensam är sändebud. Rösiö vet detta. Mer än elva år har han varit ambassadör och hunnit med att överlämna "kreditbrev till fem presidenter, fyra emirer, två kungar och en sultan." Sist han var ambassadör tycks detta ha varit i Kuala Lumpur. Om han inte hunnit flytta en gång till, är han när detta skrives generalkonsul i Montreal. Speciellt för honom tycks vara, att sex av hans år som chef har han tjänstgjort

i Asien, inget i Europa. Själv skriver han att han inte sökt sig dit, och vem skulle då ha sökt övertala honom.

Rösiö är angelägen om att få sagt, att han velat arbeta på andra ställen och andra sätt än de vanliga. Han har rest ensam i länder som få diplomater besökt. Han har lärt känna andra människor än de som man möter på cocktailpartyn. Om han utträttat mer i sitt yrke på det sättet får läsaren av hans bok inte veta, men han har trivts.

Själv antyder författaren på mer än ett ställe, att ambassadörerna egentligen är ganska onödiga, antingen därför att de lever för gott bland svältande människor eller därför att deras ambassadråd eller sekreterare kan uträtta allt arbete utan ambassadörens hjälp. Där om får Rösiö göra upp med sina kollegor. En utanförstående kan bara säga, att erfarna chefer nästan alltid kan ge sitt bidrag då det gäller att lära upp sina medarbetare, det må vara ambassadråd eller unga sekreterare. Därtill kommer att Sverige knappast kan vara det land, som förändrar det sätt på vilket stater umgås. Och vad skall en regering göra med en misslyckad statssekreterare eller besvärliga partivänner eller partivänninnor annat än att utnämna dem till ambassadörer?

Bengt Rösiös bok är välskriven, lättläst och innehållsrik. I själva verket innehåller den mera än man först tror, och detta både beträffande iakttagelser och reflexioner.